

[Preben Møller Hansen]

køer slås for panden, og at man ikke måtte producere mere mælk end som så.

Så gik man over til korndyrkning; men den kunne ikke indbringe nok til at betale afdragne. Derefter kastede man kunstgødning en masse på jorden for at få udbyttet op, således at man kunne svare de afdrag, man skulle.

Så angreb man landmændene for at være miljøsvin. Der var ikke det argument, man ikke brugte for at bringe landmændene i miskredit i den øvrige del af befolkningen. Men det var jo politikerne i Folketinget og EF, der stod bag denne strategi, og vi oplevede nu, at tusinder af landbrugere måtte se i øjnene, at de blev jaget fra hus og hjem.

Og det, der ligger foran os, gør ikke sagen bedre. Man kalkulerer i det forlig, der blev indgået natten mellem den 12. og 13. februar i Bruxelles, med, at 20.000 landmænd nu må se i øjnene, at de ikke mere kan optræde som landmænd; deres ejendomme og jorder er dømt til at ende på tvangsuktion. Samtidig med det lægger man på baggrund af en beslutning truffet i EF også op til, at nu skal den danske jord lægges brak, og så vil man give et par tilskud til noget sådant.

Vær evig forvisset om, at det ikke er den lille husmand, der kommer ind i billedet og skal have penge. Nej, det er de store landmænd, der har sædskifte og kan bruge sædskiftet til at sikre sig en luns af de penge, der nu bliver kastet for hundene. Det er det, der er udviklingen.

Men nu er der altså fremsat tre beslutningsforslag, tre forslag, der hver for sig indikerer, at man vil gøre noget for landmændene. Ingen skal være i tvivl: Fælles Kurs vil medvirke til enhver forbedring for hver eneste landmand. Vi har den opfattelse, at selv den mindste forbedring er bedre end ingen forbedring. Vi har ikke den opfattelse, som der er givet udtryk for her, at nu er oppositionen kommet med tre forslag, og så vil regeringen komme med ét. Det er jo barneleg. Det var noget, man brugte i sidste århundrede. Det, det drejer sig om, er, at nu er der i Folketinget fremsat nogle forslag, som vi hver især må sætte os ned og prøve på at vurdere og rette ind på på en sådan måde, at vi på baggrund af de ideer, der er fremlagt, skaber et flertal for at sikre, at landmanden får den hjælp, som han har behov for.

De forslag, der er fremme, er blevet kommenteret. Jeg vil mene, at Socialdemokratiets

forslag i realiteten er det bedste, men lad det nu være, det kan diskuteres. Det, jeg vil tage stilling til, er spørgsmålet om Socialistisk Folkepartis forslag.

Jeg tror, det i stor udstrækning minder om de forhold, der var kendetegnende, dengang man havde godsejervældet eller det, man ser, hvis man kigger på landbruget i Rumænien, Polen og Sovjetunionen, hvor man planlagde og fastlagde landbrugspolitikken i begyndelsen af 1920'erne.

Jeg tror ikke på, at det er den rigtige måde at gøre det på. Jeg tror, det er bedre, at man gør det sådan, som Fælles Kurs fra første dag i Folketinget har givet udtryk for, og som det også er begyndt at fungere, idet jeg lagde mærke til, at Venstres ordfører i denne sag var inde på samme tanker.

Vi siger nemlig, at det, der skal ske, er, at man gældssanerer hele landbruget – men ikke på den måde, som SF ønsker det, nemlig sådan, at det er skatteborgerne, der skal betale denne gældssanering. Nej, banker, kreditinstitutioner og grovvarereselskaber har tjent mere end 500 mia. kr. i rentegevinst på de danske landbrugere. Det må derfor være kreditforeninger, banker, sparekasser og grovvarereselskaber, som har tjent fedt på højrentepolitikken her i landet, og kun dem, der skal betale gildet, og ikke danske skatteborgere. Deres skattetryk er mere end højt nok, hvorimod de andres formuer er fantastiske. Jeg kunne læse i en avis, at Bendt Hansen gav udtryk for, at man i 1987 havde udlånt 500 mia. kr. til nye låntagere. Det vil sige, at de har penge nok, så tag dem dér, hvor pengene er, og ikke fra skatteborgerne!

Formanden:

Hr. Glønborg bad før om en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Glønborg (KRF):

Hr. Dohrmann stillede spørgsmål om en eventuel lempelse af vandmiljøplanen. Det er da ganske klart, at det er væsentligt for os i Kristeligt Folkeparti, at vi er ansvarlige over for bevarelsen af vores miljø, men det er også væsentligt, at det er vores alle sammens ansvar, og så må vi naturligvis prøve at prioritere den opgave rent økonomisk ind imellem alt det andet.